

Fald er det min Overbevisning, at den kun vil vise sig taalelig i det hele taget, saafremt denne Kortordning modtages med absolut Sympati af alle dem, den angaar. Derfor tror jeg, at det i enhver Henseende vil være rigtigst, om Ministeren forberedte den Sag loyalt ved at søge Forhandlingerne i Arbejdsmødet ført til Afslutning. Vi ved jo nu, at baade Arbejdsgiverne og Arbejdernes Repræsentanter i Nævnet har givet Tilsagn om, at de vil søge at naa til en Overenskomst om dette Spørgsmaal. Jeg vil derfor endnu en Gang opfordre Ministeren til at gaa den Vej.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne knytte nogle Bemærkninger til de stillede Ændringsforslag, som efter min Mening er af en mærkelig Beskaffenhed. Efter Ændringsforslag Nr. 1 e. kan Indenrigsministeren sætte nye Kontrolregler i Kraft, efter at han har indhentet Udtalelser fra Arbejdsdirektøren, Arbejdsløshedskasserne og de vedkommende Arbejdsgivere, men han har ikke nødtigt at tage Hensyn til disse Udtalelser, og det er ikke Betingelsen, at disse forskellige Parter er enige. Altsaa, herefter har Ministeren Magt til alene at gennemføre ganske bestemte Kontrolregler paa dette Omraade, medens der hidtil har været Enighed fra alle Sider i Rigsdagen om, at Kontrolreglerne skulde være vedtaget som Lov. Dernæst ser man i Ændringsforslaget under Nr. 1, Punkt b, vedrørende Bødebestemmelser for Arbejderne, som ikke opfylder deres Forpligtelser i Henhold til Kontrolreglerne, et ejendommeligt Forhold; jeg ser her ganske bort fra, at denne Bødebestemmelse er fuldkommen overflødig, idet Arbejdsdirektøren til enhver Tid i Kraft af Lovens § 25 vil have tilstrækkelig Magt over Arbejdsløshedskasserne til at tvinge dem til at gennemføre enhver Kontrolregel paa den rigtige Maade. Det ejendommelige er, at Bestemmelsen ender med at sige, at denne Bøde endvidere skal paalægges dem, saafremt de ikke kræver Kortet paategnet. Men i de Regler, som Bøderne angaar, staar der ikke noget som helst om, at Arbejderne skal kræve Kortet paategnet; tværtimod, der staar i de nævnte Regler, at ved Arbejdets Tiltrædelse er det Arbejdsgiveren, der skal *aftkræve* Arbejderens Kortet, og med Hensyn til Arbejdets Fratrædelse staar der i hvert Fald ikke mere end, at det paahviler Arbejdsgiveren at paategne Kortet; med andre Ord, Ændringsforslagets Regler har paalagt Arbejdsgiveren hele den aktive Handling i Forhold til Arbejdsløsheds-kortene og overladt Arbejderne den passive Stilling. Det er Arbejdsgiverne, der

skal kræve Kortet frem og paategne det; der findes ikke nogen Regel om, at Arbejderne har Pligt til at kræve Kortet paategnet. Derfor er det et meget stort Spørgsmaal, om Arbejderne, selv om den foreslaaede Regel gennemføres, kan tvinges til at *kræve* Kortet paategnet.

Under de foreliggende Forhold, hvor altsaa Flertalspartierne mod alle Forudsætninger ensidigt har ført Stridspunkter frem til Afgørelse her i Tinget, er det en Selvfølge, at man heller ikke fra anden Side kan være bundet ved den Overenskomst, der er sluttet mellem alle Partier, og vi har derfor under Nr. 6 stillet Ændringsforslag paa et Omraade, hvor vi i sin Tid forudsagde, at den i Arbejdsløshedsloven givne Regel vilde komme til at virke ubilligt, og hvor efter min Opfattelse Praksis har vist, at store Kredse af Befolkningen er af den Opfattelse, at Ordningen er i allerhøjeste Grad uretfærdig. Som ærede Medlemmer vil vide, betales der af samtlige Arbejdsgivere Bidrag til Arbejdsløshedsfonden for hver Arbejder, de har i deres Tjeneste, alene med Undtagelse af Arbejdere i almindelig Husholdning, Arbejdsgivernes Børn under 18 Aar og Arbejdere, der er fæstet for et helt Aar. Det blev fra vor Side hævdet, da Arbejdsløshedsloven var til Behandling her i Tinget, at en saadan Bidragspligt for Arbejdsgiverne, givet paa et saa bredt Grundlag, som Tilfældet var, vilde være uretfærdigt. Den eneste Begrundelse for, at Arbejdsgiverne særlig fremfor andre Borgere skal bidrage til at opretholde Arbejdernes Liv i Arbejdsløshedsperioder, er jo den, at der i selve Arbejdets Organisation i det moderne Samfund er Forhold, som bevirker, at Bedrifter til Tider drager Arbejdskraft til sig for senere at støde den ud i Arbejdsløshed, naar Konjunkturerne ændrer sig; og ud fra dette Synspunkt kan det sagligt begrundes at paalægge disse Bedrifter som en Produktionsomkostning at bidrage til at holde Arbejderne oppe i de Perioder, hvor Bedrifterne ikke har Brug for dem. Men nu maa jo enhver erkende, at denne Begrundelse for Arbejdsgivernes Bidragspligt i alt væsentligt kun er anvendelig overfor Stordriften i vort Samfund; det er i overvejende Grad den store eller i hvert Tilfælde den større Bedrift, der i opadgaende Tider drager Arbejdskraften til sig for igen at støde den fra sig, naar Tiderne gaar den modsatte Vej; det er den store eller de større Bedrifter, der skaber en industriel Reservearme og har Brug for denne. Der gives